PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ BILUNARĂ EDITATĂ DE UNIUNEA DE CULTURĂ FIZICĂ ȘI SPORT DIN R. P. ROMÎNĂ

Nr. 3 (146) FEBRUARIE 1965 — Anul VIII (XVIII)

ÎN ACEST NUMĂR:

Maeștrii emeriți ai sportului

ANDREI IGOROV ȘI RADU DEMIAN

HANDBALUL ÎN ACTUALITATE

ÎNAINTE DE START

CREINICEANU: „Vreau să scurtez driblingul"
PETESCU: „Să lucrez piciorul stîng"
JENEI: „...Și să pasez în profunzime"
(MOMENT DE ANTRENAMENT LA STEAUA)

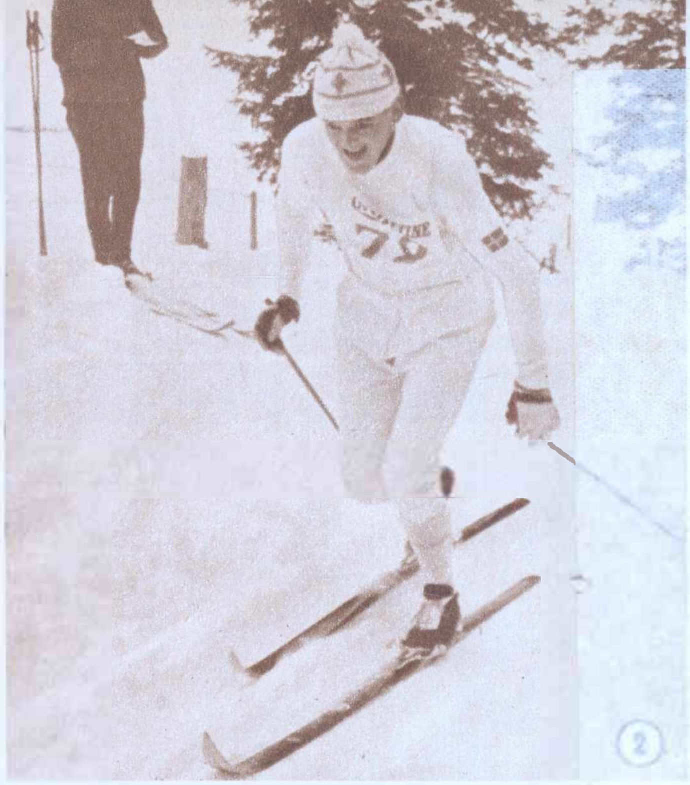
DENIS LAW

cel mai bun fotbalist al Europei

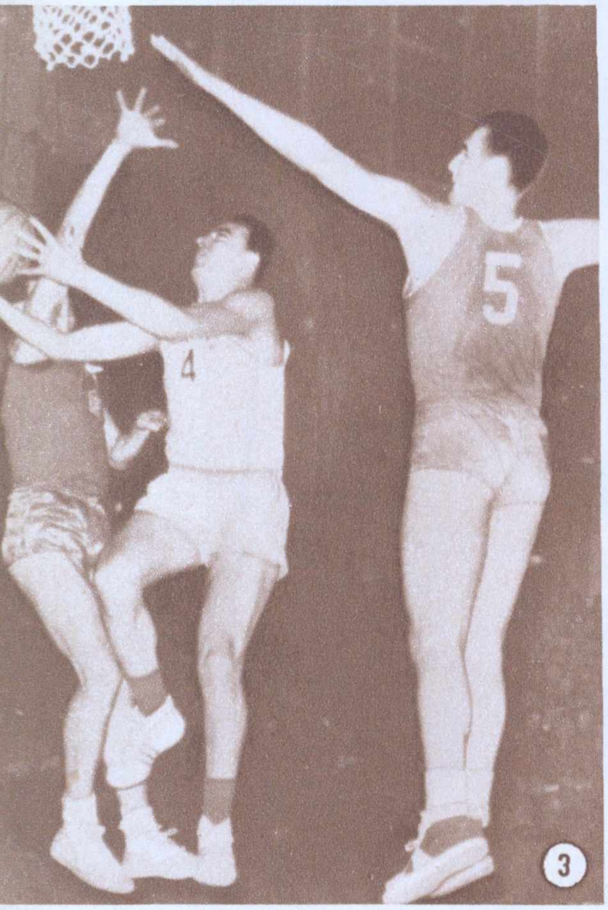
INSEMNARI DIN FOTBALUL IUGOSLAV

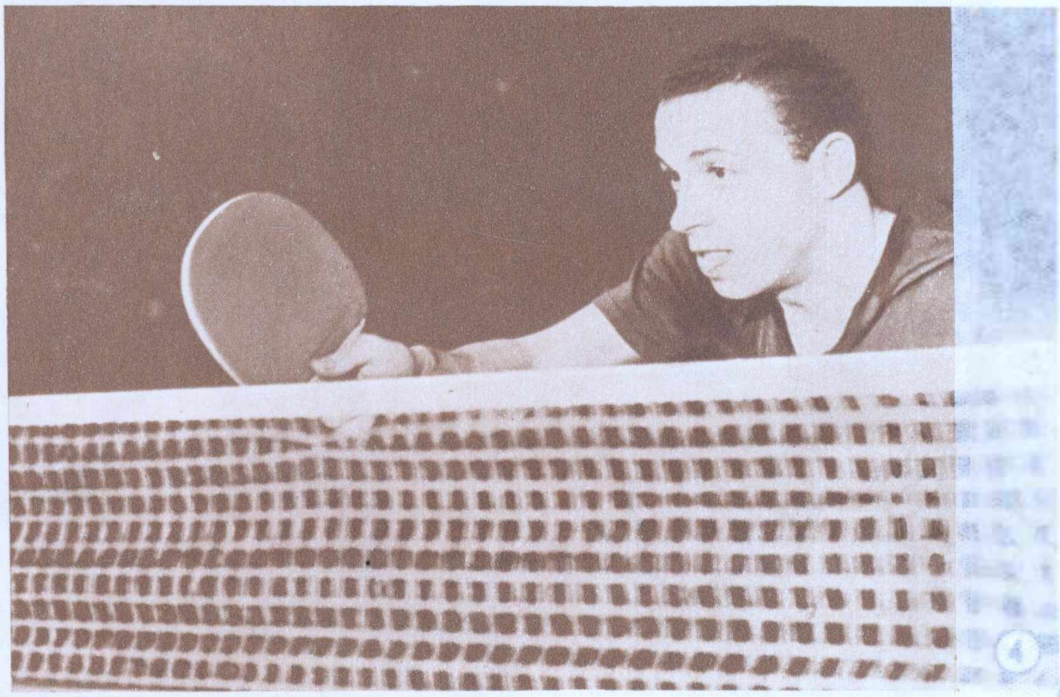
DI STEFANO (VIII)

Fotocronica SPORT

1 **Victorie mare în sferturile de finală ale C.C.E. la handbal. La Göteborg, Dinamo București — R.I.K. Göteborg 24—11! Drumul spre semifinala cu Grasshoppers Zürich e practic deschis. În fotografie, schimbul de fanioane.**

2 În plin sezon se află și fondiștii zăpezii. Se pare că anul acesta își fac loc în partea superioară a clasamentelor schiorii tineri, care vor lua locul numelor sonore, iar printre ei suedezul Assar **Roennlund** (în fotografie), cîștigătorul cursei de la Le Brassus (Elveția): 15 km în 48,07 minute, urmat de finlandezul Kalevi Laurila (49,10) și un alt suedez, Ragnar Persson (49,55).

3 *Nu întotdeauna avantajul terenului este suficient... De pildă, în meciul de baschet* Franța—Cehoslovacia, *din cadrul primei ediții a Cupei celor 5 națiuni (mai participă Iugoslavia, Italia și Polonia), disputat la Nantes, oaspeții au cîștigat, chiar mai clar decît arată scorul de 57—54, în fața unei echipe franceze care pare a trece printr-o perioadă de criză inerentă remanierii. În fotografie, francezul* Max Dorigo *(4) înscrie în pofida opoziției apărătorilor* Mifka *și* Zidek.

4 Jucătorii de tenis de masă de la C.S.M. Cluj au debutat frumos în sezonul internațional 1965. Participînd la cea de a IV-a ediție a C.C.E., clujenii au învins în sferturile de finală pe campioana R.F. Germane, Tusa Dusseldorf, cu 5—1. În fotografie, clujeanul Adalbert Rethi în timpul unei partide din meciul în care a cules două victorii.

5 În cadrul cursului de perfecționare la care au participat antrenorii de fotbal ai echipelor de categoria A și B, printre specialiștii străini invitați s-a numărat și *Allen Wade* (Anglia). În fotografia noastră, *Allen Wade* își argumentează soluțiile tactice pe gazonul... negru al tablei de demonstrații.

6 *Anii nu stau pe loc nici la... bob: epoca dominației italienilor pare a se fi terminat. Gloria de care s-au bucurat Monti (în special), Alvera, Sciorpaes, Zardini și alții n-a fost preluată de urmașii lor în competiție Ruatti și Lorenzo, care s-au clasat pe locul II la «mondialele» de bob — 2 persoane disputate în Elveția, la St. Moritz. În schimb, victoria britanicilor* Nash-Dixon *— în fotografie — (care au cucerit și titlul olimpic în 1964) pare a fi începutul unei supremații. Interesant e faptul că englezii n-au nici o pistă de bob în țară și se antrenează doar în străinătate!*

7 Rugbiștii echipei bucureștene Grivița Roșie, surprinși de fotoreporterul nostru *Ion Mihăică* într-o postură mai neobișnuită: ei salută — într-un mod original, cu îndrăgitul balon oval — căsătoria simpaticului lor coleg ing. *Costel Stănescu*, mijlocaș la grămadă al echipei noastre naționale. Revista SPORT urează tinerei perechi multă fericire în căsnicie.

8 *Întinerita echipă de rugbi a Franței a debutat cu succes în ediția 1965 a Turneului celor 5 națiuni. După victoria asupra Scoției (16—8), francezii au realizat, la Dublin, în fața XV-lui Irlandei, un valoros nul (3—3), care va atîrna greu în balanța clasamentului final. În fotografie, un aspect din meciul de la Dublin.*

9 Echilibrată și spectaculoasă, permanenta dispută pentru primele locuri în clasamentele «clasicelor» din Alpi prilejuiește în fiecare sfîrșit de săptămînă acumularea de puncte F.I.S. pentru viitoarea ediție a «mondialelor» de schi alpin din... Anzii Cordilieri. În fotografia noastră, primele trei clasate în slalomul special de la Grindelwald (Elveția): de la stînga spre dreapta, *Thérèse Obrecht* (Elveția, locul III), *Marielle Goitschel* (Franța, locul II) și *Heidi Schmid-Biebl* (R.F. Germană, locul I).

7

Fotocronica SPORT • Fotocronica SPOR

8

9

Dorințe... alchimiste

Dacă ar fi să caracterizăm cariera sportivă a lui Andrei Igorov, am putea spune, fără teamă de greșeală, că este scurtă, dar cuprinzătoare. Spre convingere: la 10 decembrie 1964 a împlinit 25 de ani, dintre care 6 dedicați sportului. În acest răstimp a trecut de la stadiul de privitor ocazional al unor curse de mare fond pe Dunăre (1958) la acela de medaliat olimpic; de la categoria începători neclasificați (chiar... nelegitimați) la titlul de maestru emerit al sportului. Cu toate că a fost scurt, drumul lui n-a fost lipsit de obstacole, căutări și succese. Un drum absolut normal. Mai puțin normal a fost însă felul în care și-a găsit proba ce i-a permis valorificarea talentului și pregătirii. Să urmărim împreună interesanta lui evoluție pe apele brăzdate de pagaie.

Primul contact cu canoea a fost... vizual. Brăilean, Igorov își petrecea nu puțină vreme pe malul Dunării. I-a plăcut de la început întrecerea celor cu brațe puternice din cursa de mare fond și nu l-a speriat... cîntarul, care arăta 3, 4 sau chiar 5 kilograme mai puțin la cîte unii concurenți, la capătul etapelor. În 1958, antrenorul Virgil Manole, care-l înscrisese la slalomul nautic de la Rm. Vîlcea (unde s-a clasat pe locul II la canoea de 2!), a întrezărit posibilități mai mari decît pentru acrobația printre vîltori (Igorov mai are însă și acum nostalgia întoarcerilor în loc și chiar a... răsturnărilor). Peste cîteva luni, în cursa de mic fond de pe Herăstrău, Igorov se clasează al 7-lea din 10 concurenți. Poate veți spune că nu-i mare lucru, dar ceilalți 9 erau de valoare certă și, cîte unii, cu destul de bogate state de serviciu. Așa că ascensiunea este, încă înainte de a începe, conturată ferm: Andrei va face de acum înainte numai «simplu». Rezultatele din 1959 confirmă justețea «ochiului» — locul III la campionatele republicane și locul I în concursul de tineret (adică în proba rezervată celor care nu erau... campioni). În aceeași toamnă este încorporat și, cu această ocazie, intră cu pași apăsați pe poarta măiestriei sportive, sub îndrumarea lui Nicolae Navasart. Dar 1960 nu-i prea aduce ce era de așteptat. Ba chiar cu totul altceva... La campionatele republicane are un incident penibil în cursă și, cu toate că trece primul linia de sosire, este descalificat, cu și secondantul său, Tarara: jenare reciprocă. Se pare că atît tactica de club, cît și nervozitatea excesivă au o serioasă «cotă-parte». A fost o lovitură grea, dar meritată; o sancțiune severă și care împreună cu ajutorul prețios al celor din secție îl fac pe Andrei să înțeleagă multe. Regretele lui stăruie, de altfel, și acum. Dar, tot răul spre bine...

Îndîrjit și dornic de reabilitare, Igorov se antrenează intens. Și-a dat seama că adversarii trebuie învinși prin antrenament, nu prin tactici «speciale». Nimic surprinzător deci în titlul republican pe 1961, ca și în locul I la «internaționalele» de la Snagov, unde, spre ...completare edificatoare asupra resurselor, în afară de victoria la 10 000, mai «culege»... din mers un loc II la canoe-dublu 1 000 m și un loc III la canoe-simplu pe aceeași distanță! Adăugați promițătorul loc IV de la «europene» în proba de fond și veți avea un bilanț succint al acestui an. A fost însă un sezon important și din alt motiv, al alegerii.

Devenise evident, după rezultate, că are posibilități tot atît de mari la «sprint», 1 000 m adică. Regata de la Pskov (U.R.S.S.) din 1962 e cea care l-a pus cu adevărat pe gînduri: locul II la fond, dar și locul II la viteză! Asta doar cu antrenament de fond... Iar sezonul continuă la fel: primul la fond și al treilea la viteză la regata Snagov; campion republican la fond; însfîrșit, în Suedia, încă o dublă victorie internațională: 10 000 și... 500 m! De data aceasta, distanța neclasică dar concludentă îl decide și gîndul care-l bătea de mult devine intenție clară, pe care o și traduce în fapte. Prea vizibilă era înclinația spre probe scurte!

Totuși, faptul că în 1963, la Jaice («mondiale» și «europene»), purta greul în proba de fond, a avut încă prioritate. Igorov a continuat să se gîndească la «sprint», dar tot pe fond s-a axat. Dovezi: la Hanovra (R.F. Germană) cîștigă proba de fond, se clasează al IV-lea la viteză și... completează cu o victorie în echipajul (format ad-hoc) absolut neclasic (dar tradițional prin părțile locului) de 6 + 1; la Praga confirmă, ca și în campionatul republican (titlul la fond), iar la regata Snagov se clasează al doilea la fond. La Jaice, în formidabilul context al «flotilei de aur», Igorov se urcă pe podiumul celor mai buni, în dreapta campionului mondial Zamotin. «Argintul» îi aduce și cel mai înalt titlu sportiv romînesc, dar ochii ațintiți în viitor caută să întrezărească drumul spre podiumul de la Tokio, unde se dispută doar proba de viteză.

Ultimul an dinainte de Sagami merită cîteva rînduri mai mult. În primul rînd, Igorov a avut de rectificat pur și simplu organismul obișnuit pînă atunci, totuși, mai degrabă cu «fondul». Apoi, de subliniat dificultatea celei mai riguroase selecții din lotul olimpic al țării: excepționalul Ismailciuc și ambițiosul Al. Ionescu (20 de ani) formează, împreună cu el, un trio care le dă cu adevărat dureri de cap specialiștilor. Forțele sensibil egale și nivelul valoric la care se aflau, coroborate cu prestigiul palmaresului romînesc în canoe, implicau răspundere și cereau mare atenție. Echilibrul rar întîlnit e dovedit și de faptul că, în cele din urmă, a fost nevoie să meargă la Tokio atît Igorov, cît și Ismailciuc, deși unul dintre cele trei concursuri de selecție fusese cîștigat de... Ionescu! Dar Igorov știa că, atunci cînd se va urca în barcă pentru a merge la startul finalei olimpice, Ismailciuc, de pe mal, îl va susține cu competență. (În fond, sezonul se arătase de la început favorabil: la Hanovra cîștigase la 1 000, ca și la Essen, tot în R.F. Germană iar clasarea pe locul IV la regata Snagov în aceeași probă, cîștigată de Eschert, cu care avea să mai aibă de furcă, nu-l descurajase: știa că... toamna se numără bobocii! De altfel, îl învinsese la Essen pe campionul mondial Löwe).

Finala olimpică l-a găsit puțin contractat, sub apăsarea imensei răspunderi. Cinstit, dacă-l întrebi, Igorov e gata să recunoască: cu puțin, dar Eschert a fost mai bun la Sagami și a meritat medalia de aur. În schimb, oricînd îl întrebi, își va manifesta o dorință cu iz de... Ev Mediu: vrea să schimbe «argintul» în «aur». Iar la nu prea depărtatele «europene» de la Snagov se va reedita, practic, disputa olimpică. Desigur, pentru Igorov, cel mai așteptat oaspe va fi germanul Eschert!

L-am vizitat, nu demult, la bacul de iarnă de sub tribunele stadionului Republicii. Serios, concentrat și conștiincios ca întotdeauna, aidoma unui... hidrometronom, Igorov lucrează în laboratorul său de la bac, pe aleile înzăpezite (mașina de oxigenat a crosului), în sala de forță (polivalența halterelor e bine cunoscută) și, desigur, nu peste mult timp, în retorta lacului, perfecționînd inerenta auto-frînare a vîslitului în canoe (fotografia dovedește...). Are o mare ambiție: să reușească transmutația sportivă «argint»—«aur»!

G. RUSSU-ȘIRIANU
Foto: PAUL ROMOȘAN

Radu Demian stăpîneşte balonul în meciul Romînia—Franţa (3—0, Bucureşti 1962). În dreapta fotografiei se văd Michel Crauste, căpitanul echipei franceze şi Mircea Rusu, colegul de echipă şi bunul prieten al lui Radu.

Radu Demian este astăzi în lumea balonului oval o stea de primă mărime. O stea care străluceşte nu numai pe bolta bogată a valorilor sportive ale patriei, ci pînă departe, dincolo de fruntarii. E elogiat de toţi specialiştii care i-au urmărit evoluţiile. Veţi întreba: cine e de fapt Radu Demian? O cunoştinţă mai veche a cititorilor revistei noastre. Scriam în «Sport» nr. 4/1959, într-un reportaj, referindu-mă la echipa de rugbi a Ştiinţei Cluj: **«Am văzut între cei 27 de oameni din lot, jucători tehnici ca DEMIAN, Căliman, Fodor şi alţii...»** Şi mai departe: **«Am părăsit antrenamentul de rugbi, convins că această echipă va surprinde cît de curînd prin comportarea ei.»** Şi nu m-am înşelat de loc pentru că Ştiinţa Cluj — proaspăt promovată în categoria A — şi-a cîştigat un loc între fruntaşele rugbiului, iar Radu Demian, care îmi produsese o mare impresie, s-a situat încă de pe atunci printre cei mai tehnici jucători romîni.

Completam, un an mai tîrziu, în articolul: **«Un rugbist care se afirmă: Radu Demian»** (Sport nr. 15/1960) aprecierile laudative la adresa talentatului sportiv clujean, acela care pătrunsese în chip atît de strălucit pe poarta echipei naţionale, stîrnind o adevărată senzaţie cu prilejul memorabilei victorii asupra Franţei — 11—5 (prima din palmaresul intîlnirilor romîno-franceze): **«Omul care a privat echipa Franţei de muniţii»** — aşa a fost numit Radu de ziariştii francezi. **«Cu aceste «gloanţe», dăruite apoi coechipierilor** — scriam atunci — **«profesorii» francezi au fost sistematic doborîţi şi cea mai grandioasă bătălie a rugbiului romînesc s-a terminat printr-o victorie răsunătoare. La care a contribuit din plin Radu Demian, omul iniţial neprevăzut (mult timp selecţionerii au ezitat, considerîndu-l pe Radu încă prea... fragil pentru un joc cu francezii). Alegerea de ultim moment s-a dovedit însă a fi fost extrem de fericită. Radu a dat un randament deplin. Aşadar, tineretul, tovarăşi antrenori...»** Ochiul experimentat al antrenorului D. Manoileanu a... văzut deci bine. **«Va ajunge în curînd un mare jucător!»** — îmi spusese el.

Maestrul emerit al sportului Radu Demian are astăzi 27 de ani. E un rugbist complet (joacă în grămadă, închizător în linia a treia), avînd rolul principal de prinzător în margine (1,95 m pentru 96 kg). E consacrat: a îmbrăcat de 20 de ori tricoul naţional şi de fiecare dată a fost un adevărat «rege al tuşei». I-au cedat cei mai buni specialişti din Europa. Unul singur (Dauga) l-a întrecut în ultimul joc cu Franţa, dar Demian are de partea sa scuza de a nu fi fost — spre deosebire de francez — de loc protejat de coechipieri.

Debutul său în rugbi? A fost destul de anevoios — o spune el însuşi: **«Eram deşirat şi de loc convins că voi putea deveni un rugbist adevărat. În sezonul 1952—53 am apărut în echipa de juniori a Ştiinţei. Au urmat ani de ucenicie, de acumulări cantitative. În 1955—56 am apărat culorile Voinţei Cluj, în categoria B. Începeam, încet, încet, să capăt o tot mai mare încredere în forţele mele...»**

Dar adevăratul salt calitativ, mărturiseşte Radu, l-a făcut abia după ce a îmbrăcat tricoul Ştiinţei Cluj (şi mai ales o dată cu promovarea echipei în categoria A, în 1959). În acelaşi an, sub îndrumarea antrenorului Manoileanu, Demian îmbracă pentru prima dată tricoul naţionalei în partida cu «15»-le R.D. Germane (38—6). După numai un an, în viaţa lui Demian au loc două evenimente deosebite: îşi ia cu brio diploma de inginer constructor de maşini şi debutează în partidele cu Franţa, contribuind din plin la prima victorie, acel strălucit 11—5 din memorabila după-amiază de iunie. Restul, adică datele biografice mai recente, le cunoaşteţi mai bine, aşa că nu voi insista asupra lor. Voi aminti doar că în 1962 se mută cu serviciul la uzinele Griviţa Roşie şi de atunci va juca sub culorile sportive ale uzinei. Aici, la Griviţa Roşie, Radu a cunoscut cele mai mari satisfacţii: pe plan sportiv (a fost campion republican, a disputat două finale ale Cupei campionilor europeni, dintre care ultima, aceea din 1964, cu Stade Montois, încununată de succes, e nelipsit din echipa naţională), pe tărîm profesional (lucrează cu rezultate dintre cele mai frumoase în biroul mecanicului-şef). Tot la Bucureşti, Radu Demian şi-a întemeiat o familie (a realizat o căsnicie fericită cu fosta braşoveancă Rodica Pop, azi profesoară de limbă şi literatură germană, cu care se înţelege de minune. Rodica are multă înţelegere pentru sport, fiind la rîndu-i o bună baschetbalistă în formaţia Rapidului şi o suporteră pasionată a rugbiştilor Griviţei Roşii).

L-am întrebat pe Radu Demian ce crede el despre perspectivele rugbiului în ţara noastră, despre căile sale de progres. Şi-a grupat gîndurile în 3 idei principale: a) **Trebuie susţinute mult mai ferm formaţiile din provincie (atenţie mărită faţă de juniori, prin trimiterea unor antrenori calificaţi, cei mai indicaţi fiind foştii jucători localnici)**; b) **Este imperios necesară organizarea unor turnee în străinătate la nivelul echipei naţionale şi a unor formaţii de club (gen cele efectuate de Griviţa Roşie în Franţa). Numai astfel va creşte experienţa jucătorilor noştri şi vom roda în intîlniri dificile un număr sporit de rugbişti**; c) **A sosit momentul pentru ca formaţiile romîneşti să facă pasul cel mai greu: să treacă de la rugbiul defensiv la cel constructiv. Acumulările făcute în anii precedenţi ne dau dreptul să considerăm că orice intîrziere în această direcţie devine de-a dreptul dăunătoare.** Iată gînduri pe cît de competente, pe atît de înţelepte.

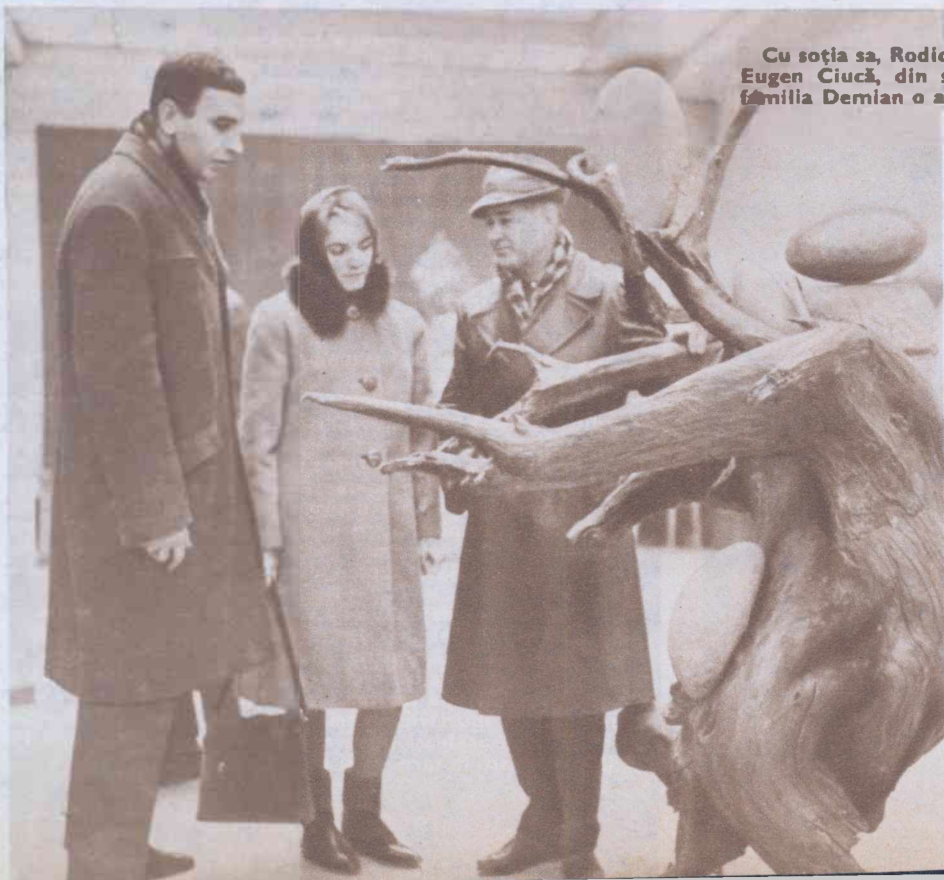
În încheiere, Radu Demian mi-a împărtăşit şi o mare dorinţă a sa: să recîştige împreună cu echipa Griviţei Roşii campionatul 1965 — detronînd pe Steaua, care a întrerupt de doi ani şirul victoriilor griviţene.

D. CALLIMACHI

De vorbă cu RADU DEMIAN

„Acum e pasul cel mai greu:

SĂ TRECEM LA RUGBIUL CONSTRUCTIV!"

Cu soţia sa, Rodica, la expoziţia maestrului Eugen Ciucă, din sala Dalles, a cărui artă familia Demian o admiră mult.

În cadrul serviciului mecanic-şef. Ing. Radu Demian, împreună cu maistrul Popa Paloşanu, verifică diagrama de funcţionare a unui strung.

HANDBALUL IN ACTUALITATE

100 de meciuri...

Pentru handbaliştii noştri anul 1964 a însemnat o activitate intensă, numeroase succese — care au întărit prestigiul lor peste hotare — şi trei trofee cucerite în competiţii internaţionale: Cupa Mondială, Cupa campionilor europeni (pentru echipele feminine) şi Cupa Dunării.

De la 1 ianuarie 1964 şi pînă la 14 ianuarie 1965, echipele noastre de handbal (reprezentative sau de club) au susţinut exact 100 de jocuri: 69 — cele masculine şi 31 — cele feminine. Băieţii au cîştigat 53, au terminat la egalitate 3 şi au pierdut 13, realizînd un golaveraj de 1 023 : 784. Bilanţul fetelor: 18 victorii, 3 meciuri nule şi 10 insuccese, golaveraj — 269 : 194. Aşadar, în total 71 de meciuri cîştigate, 6 nule şi 23 înfrîngeri, cu un golaveraj de 1 292 : 978. Bilanţul ar fi putut fi însă mai bun, fără unele «accidente» suferite pe parcursul anului, fie de către handbalişti (insuccesul de la Novisad, de pildă), fie de către handbaliste (comportarea mediocră la turneul internaţional de la Belgrad).

Bilanţul prezentat mai sus prilejuieşte însă şi o altă constatare: aceea că handbaliştii noştri au avut o comportare cu mult mai bună decît handbalistele. Ceea ce reflectă, de fapt, o stare existentă în acest sport. Echipele masculine au urmat, în general, un drum ascendent şi întreaga lor activitate dovedeşte reale progrese. Alături de prima reprezentativă a ţării, despre care — pe baza rezultatelor şi a comportării ei în 1964 — cotidianul parizian de sport «L'Equipe» a scris că este *«o campioană mondială indiscutabilă»*, şi-au făcut apariţia, cu mult succes, şi echipele naţionale B şi de tineret. O dovadă certă că lotul din care pot fi selecţionate elementele pentru reprezentativă s-a lărgit, incluzînd jucători tineri şi — mai ales — talentaţi, a căror valoare a fost verificată în partide internaţionale cu adversari redutabili (Cehoslovacia, U.R.S.S., Iugoslavia, Ungaria). Grăitor în această privinţă sînt numeroasele aprecieri pozitive acordate de presa de specialitate după meciurile echipei de tineret sau ale formaţiei secunde.

În schimb, la fete se constată o slăbire a potenţialului «vechii gărzi» şi, în acelaşi timp, o subţiere a lotului de cadre tinere, astfel că în 1964 ca şi în prezent se pune serios problema împrospătării efectivului de jucătoare al reprezentativei. Mai ales că anul acesta handbalistele noastre au de apărat titlul mondial. Datorită acestor scăderi şi rezultatele obţinute anul trecut de echipele feminine au fost sub aşteptări.

Să sperăm însă, că pînă la urmă şi handbalul feminin îşi va... reveni şi, împreună cu cel masculin, va contribui la întărirea şi mărirea prestigiului sportului romînesc peste hotare.

În fotografii, două imagini din meciurile internaţionale ale anului 1964.

1. Semifinala C.C.E. la fete: *Rapid Bucureşti—Spartakus Budapesta 13—5*. Constanţa Dumitrescu a făcut o breşă în apărarea adversarelor şi va înscrie.

2. Decembrie 1964, sala Floreasca: *Romînia—Cehoslovacia 19—17*. Ivănescu (dreapta) a făcut inutilă intervenţia celor doi apărători. În stînga, M. Costache II e «pe fază».

PUNCTELE DE ATRACŢIE ALE ANULUI 1965

Popularitatea crescîndă a handbalului în lume a determinat şi o intensificare a activităţii internaţionale. Numărul jocurilor între echipe reprezentative şi de cluburi a sporit foarte mult în ultimii ani. În 1964 de pildă, s-au disputat peste 140 de meciuri interţări, iar anul acesta se anunţă un program cel puţin la fel de bogat, dacă nu chiar mai bogat. Nu trebuie să uităm că sîntem în anul campionatului mondial feminin şi nici faptul că majoritatea ţărilor şi-au şi început pregătirile pentru cel masculin din 1967. Titlul suprem este din ce în ce mai mult rîvnit de un număr tot mai mare de reprezentative. Nu mai vorbim de activitatea internaţională a echipelor de club din diferite ţări, fie în aer liber, fie în săli (sub forma unor turnee-fulger, competiţii foarte mult gustate de spectatori).

Ce evenimente mai importante, pe plan internaţional, anunţă anul 1965?

Pe primul l-am amintit: campionatul mondial feminin (ediţia a III-a), care se va disputa în R.F. Germană, între 20 şi 27 noiembrie. Un examen serios pentru echipa noastră naţională, care deţine titlul suprem.

Urmează — ca importanţă — finala «Cupei campionilor europeni» (3 aprilie, la Lyon), în care sperăm s-o vedem pe campioana noastră, Dinamo Bucureşti. Şi nu numai atît, ci şi aducînd — pentru prima dată — la Bucureşti mult invidiatul trofeu, de care a fost atît de aproape în 1963, la Paris...

«Trofeul Taşmajdan» şi «Trofeul Zagreb» (în iunie la Belgrad şi Zagreb), «Cupa Dunării» (în august la Budapesta) şi «Cupa oraşului Bucureşti» (în noiembrie la Bucureşti) sînt alte trei competiţii tradiţionale, care vor atrage atenţia iubitorilor de handbal şi la care vor fi prezenţi şi sportivii noştri. Vrem să credem că aceştia vor recolta aceleaşi bune aprecieri din partea specialiştilor de peste hotare, ca şi pînă acum.

A patra oară?

Reprezentativa de handbal-fete a Romîniei a cucerit pînă acum de trei ori titlul de campioană mondială: în 1956 şi 1960 la «11» şi în 1962 la «7». Cele trei fete din fotografiile alăturate, maestrele emerite Irina Naghi, Maria Constantinescu şi Ana Boţan au fost de fiecare dată în prima linie a marilor bătălii. Acum, cînd ne mai despart doar cîteva luni de următoarea ediţie a «mondialelor» şi cînd problema formaţiei noastre începe să fie tot mai discutată, numele lor este pronunţat cu o frecvenţă tot mai mare. Deşi au trecut de prima... tinereţe sportivă, este greu să renunţi la serviciile unui portar ca Irina, sau la cele ale unor atacante-apărătoare ca Maria şi Ana. Comportarea bună din ultima vreme şi experienţa acumulată de cele trei maestre emerite în jocuri dintre cele mai dificile reprezintă încă un fapt care pledează pentru includerea lor în lot.

Sperăm că, dacă vor avea şi pentru a patra oară fericitul prilej de a juca în echipa reprezentativă, cele trei maestre emerite vor realiza şi la mondialele din R.F. Germană acelaşi mare succes, cunoscut în 1956, 1960 şi 1962. Lor şi tovarăşelor lor de echipă le urăm succes în pregătire, pentru a fi la înălţimea aşteptărilor!

Simfoniile...

Faima de care se bucură astăzi handbaliştii romîni este binecunoscută. În multe ţări din Europa, turneele echipei campioane mondiale sînt aşteptate cu un mare interes. Mii de iubitori ai luptei la semicerc vin să-i vadă şi să-i aplaude pe băieţii de la poalele Carpaţilor, virtuoşii handbalului.

Nu de mult, în oraşul Dortmund din R.F. Germană, sala Westfalenhalle (cea în care Romînia a cîştigat în 1961 primul său titlu mondial la handbal în 7) a găzduit partida dintre Romînia şi R.F. Germană. Exceptîndu-i pe cei peste 10 000 de spectatori prezenţi în sală, alte mii de telespectatori din Germania, Austria, Elveţia şi Franţa au putut urmări în Eurovision frumoasa partidă cîştigată cu 22—14 de către handbaliştii noştri.

După meci, Ernst Feick, preşedintele Federaţiei de handbal din R.F. Germană, s-a declarat încîntat de jocul sportivilor romîni pe care l-a calificat drept «o simfonie a handbalului». În acelaşi timp, Ernst Feick le-a făcut handbaliştilor noştri un cadou simbolic: simfoniile a VIII-a şi a IX-a (partea cu cor) de Beethoven (în fotografie).

PE LOCUL 10

ŞI TOTUŞI CAMPIONI MONDIALI

Nu de mult, federaţia internaţională de handbal a publicat o foarte interesantă statistică, privind răspîndirea şi dezvoltarea acestui sport în lume. În ce priveşte răspîndirea handbalului, harta alăturată este cît se poate de concludentă; părţile negre reprezintă ţările unde se practică în mod organizat handbalul. În cifre — înseamnă 43 de ţări. Dintre acestea, 36 sînt afiliate la F.I.H. De remarcat popularitatea crescîndă a acestui spectaculos sport în Europa şi Americi.

Cît despre dezvoltarea lui, cifrele sînt grăitoare: aproape 1 600 000 de jucătoare şi jucători legitimaţi (745 317 seniori, 177 187 senioare şi 618 835 juniori) în circa 90 000 de echipe. Pe primul loc, ca număr de jucători, se află R.F.G. cu 459 030, după care urmează U.R.S.S. cu 378 610, R.D.G. cu 87 900, Danemarca cu 86 465, Iugoslavia cu 78 747, Japonia cu 72 040, Ungaria cu 53 086, Cehoslovacia 46 654, Suedia cu 41 500, ROMÎNIA cu 40 667, Elveţia cu 30 400 etc. etc.

După cum se vede, ţări foarte tinere în... handbal, ca U.R.S.S. şi Iugoslavia, se află înaintea Cehoslovaciei şi Suediei, care au un îndelung stagiu handbalistic. Iar ţara noastră, aflată pe locul 10, a cucerit ultimele două campionate mondiale la băieţi şi ediţia 1962 la fete!

PORTRET

Raksi

Gabriel Raksi este unul dintre jucătorii noștri cu «liceul fotbalistic» terminat. Fotbalist cu o tehnică bună, vioi și subtil, Raksi a «prins» o perioadă remarcabilă, odată cu crepusculul vechii echipe CCA. Apoi a urmat «tranziția», care s-a repercutat și asupra lui Raksi. În ultima vreme se pare însă că Raksi revine pe primul plan.

*

Gabriel Raksi s-a născut la 1 noiembrie 1938, la Oradea, într-o familie de... fotbaliști. Tatăl său a jucat la Carmen Oradea, iar frații săi mai mari — la Spartac Oradea.

A început să joace fotbal la 5 ani, în «Piața de fîn» din Oradea, acolo unde au «debutat» Baratki, frații Băcuț și alții. În 1949 s-a «legitimat» la piticii Stăruinței, iar după trei ani a fost promovat la juniori, ca extrem dreapta. După alți trei ani, antrenorul Alexandru Pop l-a inclus în prima echipă și... l-a pierdut. După numai un an, în 1956, «Gabi» a trecut la Industria Sîrmei — Cîmpia Turzii, debutînd într-un excelent meci de încercare (3—2 cu Pecsi Dozsa).

La 1 ianuarie 1959 Raksi a devenit militar și a trecut la CCA.

În primul său joc, la Ploiești, tînărul Raksi l-a înlocuit pe... Constantin — accidentat, dar debutul nu a fost strălucit: 2—6 cu Petrolul. După acest joc Raksi a reluat banca rezervelor și a fost nevoit să aștepte o nouă împrejurare favorabilă. «Al doilea debut» a avut loc în jocul cu Jiul (2—0), cînd micul «cadet» a jucat foarte bine și s-a integrat apoi cu mult curaj în valorosul atac al lui CCA, contribuind din plin la cîștigarea a două campionate consecutive (1960 și 1961).

Și acum, să dăm cuvîntul «portretului» nostru, care, în paranteză fie spus, are o frumoasă capacitate de autoanaliză.

«Deși nu am încă 27 de ani, îmi permit să le spun mai tinerilor mei coechipieri și adversari că forma și valoarea sportivă depind în primul rînd de VIAȚA SPORTIVĂ. Pe nesimțite, toate «excepțiile» pe care ni le permitem de-a lungul anilor, se răsfrîng în mod sigur și fără... excepție asupra curbei noastre de valoare.

Iată de ce cred că în sezonul care se apropie voi culege roadele unei radicale schimbări de atitudine, care nu mai admite nici o «excepție». Sper, de asemenea, ca în sezonul care vine să-mi găsesc «busola» în teren. Sînt hotărît să nu monopolizez mingea, dar aștept, totodată, să ne fixăm pe anumite posturi, pentru că deși se spune că în jocul modern posturile au dispărut, totuși e nevoie de unele repere. În sfîrșit, aș vrea să marchez goluri. Nutresc speranța că voi putea juca «vîrf». Golul e o veche pasiune a mea. Golul e cel care îți dă încredere. Te face să simți că ești fotbalist. Pe postul de «vîrf» sper să-mi valorific driblingul și «să trec» pe furiș de barajul apărărilor întărite.

*

Nouă, iubitorilor de fotbal, nu ne rămîne decît să așteptăm împlinirea promisiunilor lui Raksi. Pentru că Raksi e un jucător care mai poate juca foarte bine.

I.CH.

DUCE — 1939 (Sportul Studențesc)

Între fotografia de sus și cea de jos s-au scurs 25 de ani. În cea de sus, pe arena «Venus», unul din duelurile tari ale vremii: înaintașul Auer de la Rapid București și fundașul Duce Coe de la Sportul Studențesc (în dreapta).

În fotografia de jos, fiul lui Duce, Dan Coe, într-o frumoasă săritură cu prilejul unui joc Rapid — Dinamo, desfășurat anul trecut pe stadionul «23 August».

Ștafeta Duce-Dan este unul din puținele cazuri, chiar pe plan internațional, în care fiul confirmă valoarea fotbalistică a tatălui.

Și — acum, în primul rînd despre tată...

A început să joace fotbal în liceu.

După ce a evoluat în cîteva echipe, în anul 1930 Duce îmbrăca tricoul Unirii Tricolor, dar a jucat doar cîteva meciuri, după care n-a mai continuat să joace, intenționînd să abandoneze fotbalul pentru studiile universitare. Totuși, în 1932, fiind student la Academia Comercială (pe care a absolvit-o), Duce a revenit în fotbal, de data aceasta la «Sportul Studențesc», la care a jucat timp de 14 ani neîntrerupți, pînă în 1946, fiind unul din jucătorii de bază ai echipei sau «fundașul cu șapte suflete» — cum îi spuneau cronicarii vremii.

Feciorul său, Dan, care a îmbrăcat pînă acum tricoul echipei naționale de 8 ori, s-a născut la 8 septembrie 1941 și s-a prezentat la Rapid în anul 1952, la 11 ani. Crescut la pitici de antrenorul Costea și promovat la juniori, Dan a debutat în prima garnitură feroviară în anul 1961, contra Minerului, la Lupeni (1—1). De atunci și pînă astăzi Dan a crescut mereu, și la propriu și la figurat, fiind și el, la rîndul lui, «un fundaș cu șapte suflete».

Fiu al unui jucător care a apărat culorile unei singure echipe timp de 14 ani, Dan are un ideal sportiv bine determinat: să joace 20 de ani la Rapid, doborînd recordul lui Macri, care continuă cursa. De altfel, Dan e convins că prezența lui viitoare în echipa națională este legată de acumulările fizice, tehnice și mai ales psihice în cadrul clubului.

În încheiere, un scurt dialog cu «bătrînul» Duce:

— *Cum vă place fotbalul de astăzi?*

— Am impresia că se joacă mai «domol», și, să nu se supere bobocii, mai de mîntuială. Noi am pus mai mult suflet. Cu toate că eram profesioniști.

Am fi jucat, însă, oricum. Dovadă că de multe ori ni se amîna leafa la «calendele grecești». Îmi aduc aminte că nea Titel Ursache îmi spunea deseori: «*Ține și tu, Duce, un pol. N-avem mai mult. Poate după ședință, dacă ieșim la liman*».

— *Ce înaintași vă plac?*

— Creiniceanu. (Vorbesc în calitatea mea de fundaș). Și mai ales Floruț, care «trece», nu-mi explic de ce, pe lîngă echipa națională.

— *Ce-i recomandați lui Dan?*

— Să se bată. Dacă e să fii zid, barem să fii de beton.

— *Mai ales acolo, în centru.*

— Oriunde. Eu am fost fundaș de margine, dar de fapt jucam în frontul lui Dan. Halful era cel care se ducea la extremă. Drept să vă spun, poveștile astea cu așezările mi se par exagerate. Și ne împiedică deseori să extragem esențialul în evoluția fotbalului. Cred că elementul decisiv în dezvoltarea fotbalului, CONSTANTA, este viteza în permanentă creștere. Într-acolo trebuie să ne îndreptăm privirile....

Reporter

...ȘI FIUL SĂU DAN — 1964 (Rapid)

CLASAMENTUL PRESEI EUROPENE

Al nouălea «Balon de aur» oferit de revista «France Football» în urma consultării a 21 de comentatori de fotbal din Europa, a revenit, după cum se știe, scoțianului Denis Law. El succede astfel unei «pleiade» redutabile, care i-a cuprins pe Matthews (1956), Di Stefano (1957), Kopa (1958), Di Stefano (1959), Suarez (1960), Sivori (1961), Masopust (1962) și Iașin (1963).

Interesant de remarcat este faptul că Iașin, după ce a primit Cupa, fiind întrebat: «Cine va obține următorul balon de aur?», **a răspuns:** «Fără îndoială, Denis Law, unul dintre cei mai mari fotbaliști ai zilelor noastre, jucătorul care este capabil să facă orice pe teren».

De asemenea, e de menționat faptul că Denis Law a învins cu 18 puncte un adversar de talia lui Suarez, jucătorul cu trei titluri supreme în 1964 (C.C.E. și Cupa intercontinentală cu Inter, Cupa Europei cu echipa Spaniei). Trebuie adăugat că faimosul Suarez a cucerit «balonul» în 1960 și s-a clasat de două ori pe locul doi (1961 și 1964).

Nu lipsit de interes este și faptul că în cvintetul fruntaș, toți sînt înaintași. Și aceasta, după cum arată comentatorul Max Urbini de la France-Football, într-o perioadă în care superapărările abundă. Remarcăm, de asemenea, că dintre cei 26 de jucători «clasați» în tabelul «balonului de aur», 19 sînt înaintași.

1 LAW

(MANCHESTER UNITED)

61 puncte

UN DI STEFANO VENIT DIN SCOTIA

Nu e de loc original să susții că un scoțian este un englez continental. Stilul și temperamentul tehnic al lui Denis Law, scoțianul de la Manchester United, fac efectiv din laureatul anului 1964 un fotbalist britanic anti-convențional.

Tehnica sa individuală este o fericită sinteză de vivacitate și subtilitate latină, la care se adaugă forța loviturii și în general vigoarea britanică. Law este unul din rarii jucători britanici capabili să varieze de la caz la caz lungimea și puterea paselor.

În domeniul tacticii, Law este de altfel un atacant complet, care știe foarte bine să solicite sprijinul unui partener cu care să schimbe pase și să-l elimine pe apărătorul advers printr-un dribling eficace.

Adăugați, în afară de aceasta, faptul că Law beneficiază de un suflu și o rezistență fizică ieșită din comun, ceea ce face ca rolul lui în echipă să fie excepțional. Cu alte cuvinte, rolul lui Di Stefano la Real Madrid, adică acela al unui decatlonist care vine să-și ajute coechipierii în apărare, care organizează jocul la mijlocul terenului și este mereu prezent în fața porții, pentru a marca multe, foarte multe goluri. (J. Ph. Rethacker).

În cursul anului 1964, Denis Law a înscris peste 60 de goluri. «Denis» e slab (69 kg la 1,76 m) și muncește enorm. Singura problemă a antrenorului său este de a-i frîna munca.

2 SUAREZ

(INTERNAZIONALE)

43 puncte

DOI OAMENI ÎNTR-UNUL

In sezonul 1964 au existat doi Suarez intr-unul: cel de la «Inter» și cel din echipa națională a Spaniei. Primul ocupă mijlocul terenului și asigură legătura dintre cei cinci apărători milanezi și vîrfurile de atac. (O legătură dificilă, deoarece in echipa lui Herrera distanțele dintre linii sînt foarte mari). Suarez nu are egal in «culegerea» paselor din apărare și in lansarea atacanților sau a fundașilor de margine (mai ales a lui Facchetti). El pasează fulgerător, dintr-o bucată, fără vreo pregătire sau elan, trimițind mingea cu precizie la 30—35 metri. Herrera a găsit in Suarez un tehnician capabil să deplaseze imediat pericolul la poarta adversă și să compenseze marile distanțe dintre linii printr-o remarcabilă forță și precizie a paselor.

Al doilea Suarez, cel din echipa Spaniei, este mai ofensiv. El s-a aflat la originea mai multor goluri in faza finală a Cupei Europei, unde și-a incercat șansa in fața porții mult mai des decît la «Inter». Oricum, Suarez a demonstrat că poate fi și un «vîrf» redutabil.

● «După părerea noastră, Suarez este cel mai dotat dintre fotbaliștii europeni actuali. «Internazionale» a putut cîștiga marile Cupe ale anului grație tehnicii lui formidabile și clarviziunii extraordinare».(«U.P.» VIENA).

● *«L-am ales pe Suarez pentru un motiv foarte simplu: ca să poți să strălucești în cadrul unui sistem ca acela imaginat de Herrera, trebuie să fii intr-adevăr un jucător de super-clasă».* («Les Sports», BRUXELLES).

3 AMANCIO

(REAL MADRID)

38 puncte

FULGERUL

La Real Madrid, Amancio ocupă actualmente postul de «vîrf»-dreapta. Pe acest post el demonstrează că viteza de execuție, demarajul și forța de lovire a mingii sînt la fel de eficace (în «spargerea» apărărilor adverse) ca și înălțimea, masa și forța fizică.

● *«Alesul nostru pentru locul 3 este Amancio, care ne va face să-l uităm pe Garrincha». («Sovetski Sport»).*

● «Senzaționalul Amancio din jocul Dukla—Real este cel mai bun atacant la ora actuală... Praga n-a văzut de 20 de ani un om de o asemenea clasă și de aceea îi acord fără ezitare primul loc». *(Rudolf Dvorak, PRAGA).*

● *«Amancio este marea revelație a anului. Grație lui, Realul se menține pe culme. Amancio este unul din cei mai mari atacanți spanioli din toate timpurile. El e bun nu o dată, ci de nouă ori din zece». («De Telegraaf» AMSTERDAM).*

4 EUSEBIO

(BENFICA)

31 puncte

50% DIN BENFICA

«Cred că Eusebio reprezintă 50% din Benfica. Spiritul său practic este excepțional». («Express Wiervzorny», VARȘOVIA).

● «Dacă într-o bună zi Eusebio se va decide să joace centru-înaintaș, nu-mi va rămîne decît să cer conducerii clubului să-mi organizez meciul-jubileu». **(Din declarația lui Aguas, centru înaintaș la Benfica).**

● «Eusebio? A progresat mult față de anul trecut și și-a păstrat reputația de goalgetter într-un fotbal în care e din ce în ce mai greu să te impui, datorită apărărilor superaglomerate». («Berlintldigin», COPENHAGA).

● **«Eusebio își are locul asigurat în ierarhia fotbaliștilor europeni, deoarece merge la atac într-un stil de tehnician** — goalgetter cu adevărat **miraculos».** («Sport», BELGRAD).

5 VAN HIMST

(ANDERLECHT)

28 puncte

UN PELE EUROPEAN

«În echipele Anderlecht și Belgiei, care se bazează pe jocul colectiv, Van Himst are o prezență fizică și psihică deosebită. Van Himst este, poate, o victimă a jocului despersonalizat al lui Anderlecht, deoarece este capabil, ca și Pele, să obțină cele mai strălucite succese individuale, ținînd seama de driblingul și șutul lui... De altfel, Van Himst amintește mult de Pele» *(«France Football»).*

● *«Van Himst este vedeta fotbalului belgian, care a impresionat Wembley-ul... pentru că Anglia i-a permis acest lucru. Îl plasăm înaintea lui Suarez, laureat în 1960, pentru că Van Himst reprezintă viitorul»(«Sunday Times» LONDRA).*

● («Van Himst este tot ceea ce are mai bun Belgia pe plan internațional». *(Xenophon Metsis, GRECIA).*

● *«Van Himst este principalul atu al lui Anderlecht, omul care iese din comun într-o echipă care respectă cu strictețe jocul colectiv». «Mundo Deportivo» BARCELONA).*

CLASAMENTUL ÎN CONTINUARE

6.	Greaves (Tottenham)	19 p.
7.	Corso (Inter)	17 p.
8.	Iașin (Dinamo Moscova)	15 p.
9.	Rivera (Milan)	14 p.
10.	Voronin (Torpedo Moscova)	10 p.
11–12.	Schnellinger (Roma)	
	Bene (Ujpest)	6 p.
13.	Nicolay (Standard Liège)	5 p.
14.	Haller (Bologna)	4 p.
15.	Torres (Benfica)	3 p.
16–18.	Moulijn (Feynoord)	
	Albert (Ferencvaros)	
	Altafini (Milan)	2 p.
19–26.	Facchetti (Inter)	
	Mazzola (Inter)	
	Moore (West Ham)	
	Urbanczyk (Vorwärts)	
	Madsen (Hallrup IK)	
	Sivori (Juventus)	
	Jurion (Anderlecht)	
	Combin (Juventus)	1 p.

1956. Stadionul Parc des Princes, Paris. Finala primei ediții a Cupei campionilor europeni. Real Madrid—Reims 4—3. Di Stefano exploatează o greșeală a apărătorilor francezi, reducînd scorul la 2—1.

POVESTEA LUI ALFREDO DI STEFANO (VIII)

de François Thébaud
(MIROIR DU FOOT-BALL)

În cele șapte capitole de pînă acum, «povestea» lui Alfredo di Stefano a cuprins perioada copilăriei (Alfredito s-a născut la Buenos Aires, la 4 iulie 1926), primele jocuri pe străzile Capitalei argentiniene, prima licență de amator la River Plate, scurtul intermezzo de un an la Huracan, revenirea la River Plate, de astă dată în prima echipă. «Povestea» a continuat apoi cu greva jucătorilor argentinieni și cu plecarea lui Di Stefano în Columbia, unde s-a pus «în afara legii», jucînd la Millonarios din Bogota, care cu acest prilej a devenit o mare echipă. În sfîrșit, capitolul VII s-a încheiat cu transferarea lui Di Stefano la Real, «povestea» întrerupîndu-se în preajma startului «Cupei Latine» de la Paris, cînd Real urma să participe la prima competiție europeană oficială, alături de Reims, Milan și Belenenses.

Alfredo, care dorea de mult să cunoască Parisul, a sosit în capitala Franței cu cîteva zile înaintea coechipierilor săi și, decis să-și mai dezmorțească picioarele, s-a prezentat pe gazonul Institutului Național al Sporturilor, unde se ținea seminarul anual al antrenorilor.

Aspiranții la carnetul de antrenor l-au urmărit cu mult interes pe acest atlet solid, cu o ușoară chelie, care a făcut cîteva ture de teren cu mingea la picior. Instructorii antrenorilor au comentat favorabil alura oaspetelui neașteptat. Di Stefano ar fi putut oferi acestui public selecționat o mostră de virtuozitate, dar n-a ținut s-o facă. El nu a venit să dea spectacole, ci să-și desăvîrșească pregătirea fizică. Curioșii au rămas decepționați, deoarece acest argentinian nu avea nimic pitoresc, deși părea înzestrat cu o expansivitate naturală.

Cînd Realul a întîlnit pe Belenenses, ei l-au urmărit cu o atenție deosebită. Iar această atenție le-a permis să nu se precipite ca ziariștii parizieni care, la capătul acestei «premiere» victorioase a Realului, l-au «executat» în cîteva cuvinte pe centrul înaintaș madrilen, spunînd că **«n-a justificat reputația de care se bucură în Spania».**

REAL MADRID ÎNVINGĂTOR ÎN CUPA LATINĂ

Dacă Realul n-a strălucit în întîlnirea cu Belenenses, el și-a asigurat calificarea fără a depune eforturi prea mari, în timp ce Reims a făcut apel — în întîlnirea cu Milan — la întregul său potențial nervos și muscular. Iar atunci cînd trei zile mai tîrziu campionii Franței și Spaniei s-au aliniat pentru finală, lupta era inegală. În ciuda valorii sale, care în acea epocă era cel puțin egală cu cea a lui Real Madrid, Reims a plecat steagul pentru prima oară în fața unui adversar pe care îl va întîlni deseori în anii următori, și întotdeauna în momente-cheie.

Cele două goluri decisive au fost marcate de Rial. De data asta Di Stefano și-a etalat mult mai convingător clasa. Dar, impresia generală dominantă pe care o va păstra publicul parizian de pe urma acestui meci va fi legată de ghinionul lui Reims, care n-a putut să susțină jocul în condiții fizice normale.

REAL MADRID IA STARTUL ÎN CUPA CAMPIONILOR

Iubitorii de fotbal ai bătrînului continent vor trebui să aștepte primăvara lui 1956 pentru a asista la consacrarea europeană a lui Di Stefano. Conducătorii clubului madrilen, cuceriți poate de atmosfera entuziastă a ediției pariziene a Cupei Latine, sau poate pentru faptul că au înțeles necesitatea de a scoate fotbalul lor din cadrul competițiilor naționale, încep să acorde o mare atenție Cupei Campionilor. Pentru a oferi clubului lor toate șansele, ei n-au ezitat să sacrifice campionatul Spaniei, pe care Realul l-a încheiat pe locul 3, la 10 puncte de învingător: Atletico Bilbao.

Desfășurarea evenimentelor le va da dreptate. Dar cu foarte multe emoții. În sferturi de finală, cînd Realul s-a deplasat la Belgrad pentru a înfrunta pe Partizan, pe zăpadă, a lipsit foarte puțin — patru șuturi iugoslave au lovit bara — pentru ca înfrîngerea să nu anuleze marele avantaj de 4—0 acumulat la Madrid, pe Chamartin. Bătuți cu 3—0, madrilenii au putut așadar să-și continue cursa. Dar, în semifinală, Real Madrid a avut din nou mari greutăți. În meciul retur cu Milan, care fusese învins la Madrid (2—4), campionii Italiei conduceau la un moment dat cu 2—0 pe stadionul San Siro. În cele din urmă, Rial a salvat situația și astfel spaniolii au intrat în finală.

REIMS RATEAZĂ VICTORIA PRIN K.O.

Finala de pe stadionul Parc des Princes contra lui Stade de Reims a rezervat o altă surpriză echipei lui Di Stefano. La cîteva minute după fluierul de începere, campionii Franței conduceau cu 2—0 și ofensiva lor, stimulată de încurajările și aclamațiile unui public aflat în delir, părea irezistibilă. De două ori, portarul Alonso a fost «suplinit» pe linia porții de către Zarraga, repliat. Al treilea gol, care ar fi putut să consacre o înfrîngere prin k.o. chiar din prima repriză, a fost evitat de justețe. La un contraatac, Di Stefano a sprintat necruțător și, profitind de o gravă greșeală a apărării gazdelor, a redus scorul. După ce spaniolii au egalat, francezii au lansat o altă ofensivă în partea a doua a jocului și au izbutit să ia din nou conducerea cu 3—2. Un contraatac debordant al lui Marquitos și apoi un gol semnat de Rial au răsturnat de data aceasta fără drept de apel situația în favoarea madrilenilor: 4—3.

Această primă «Cupă a campionilor europeni» a consacrat definitiv gloria lui Di Stefano pe stadioanele bătrînului continent. În cursul eliminatoriilor, ca și în cursul finalei, el a jucat incontestabil un rol hotărîtor în triumful culorilor echipei sale. Activitatea sa uimitoare, tehnica sa de o înaltă măiestrie și comportarea generală de as al balonului au făcut o formidabilă impresie asupra întregului stadion Parc des Princes, șocîndu-i pe ziariștii care nu remarcaseră nici una din aceste caracteristici cu un an în urmă.

Pentru a face să se uite «rezerva» de odinioară, ei au mers pînă la exagerări cînd a fost vorba de meritele învingătorilor. Unii au considerat necesar să însoțească elogiile acordate lui Di Stefano cu critici la adresa lui Raymond Kopa, care n-a putut juca la valoarea sa datorită situației create de anunțul dat cu cîteva zile mai devreme în legătură cu apropiatul său transfer la... Real Madrid.

Fără a subestima performanța realizată în finală, în această primă «Cupă a campionilor europeni», trebuie să admitem totuși că o serie de circumstanțe favorabile au permis Realului să cucerească Cupa.

Indiferent de faptul că victoria asupra echipei franceze Reims în Cupa campionilor a fost oarecum favorizată de împrejurări, Real Madrid a cucerit o mare popularitate internațională. Înainte de meciul decisiv, Santiago Bernabeu și-a definitivat proiectul de a-și întări echipa, iar angajarea lui Raymond Kopa a fost un fapt care a oficializat curînd abolirea legii spaniole care interzisese între timp recrutarea jucătorilor străini.

Înainte de a părăsi Reims-ul, Kopa a susținut un meci de încercare în linia de atac a lui Real, cu ocazia jubileului lui Molowny, și acest meci de încercare a constituit un veritabil triumf, deoarece în cursul singurei reprize în care a jucat, Kopa a înscris două goluri frumoase de pe postul de inter, contra lui Vasco da Gama.

Restricțiile legale odată lichidate, Kopa a început o nouă carieră, și aceasta cu foarte multă încredere, dat fiind că în timpul meciului de încercare s-a înțeles perfect cu Di Stefano. La Madrid însă îl aștepta o surpriză neplăcută. Deși spera să joace într-un post din triplетă, unde calitățile sale de organizator ar fi putut să aibă un cîmp liber de acțiune, el a fost deplasat pe extrema dreaptă. La Reims sau în echipa Franței, unde ocupase acest post, o asemenea hotărîre n-ar fi avut o însemnătate prea mare, pentru că tricoul cu nr. 7 nu l-ar fi putut împiedica în nici un caz să evolueze în orice parte a terenului, în vederea îndeplinirii sarcinii în care excela.

La Real, condițiile erau însă diferite. În ochii antrenorului Villalonga, ca și în ochii publicului spaniol, numărul 7 era o aripă care alerga de-a lungul tușei, sprinta spre mingile trimise în adîncime, își depășea adversarii și trimitea centrări aeriene sau șuta la gol. Extremul nu era un jucător care să se plimbe de pe o parte pe alta, să se replieze și să creeze metodic ocazii de gol.

Dat fiind că Raymond Kopa nu se simțea bine în noul său rol, conducătorii clubului s-au simțit obligați să-i dea explicații:

— Nu te îngrijora. Ai dat deplină satisfacție și, în ceea ce ne privește, noi vom ține toate angajamentele pe care ni le-am asumat. Echipa merge foarte bine. De ce vrei să schimbăm formula unei linii de atac care marchează goluri?

Fapt este că Real Madrid juca extraordinar și acest lucru poate fi confirmat de gloriosul său palmares din sezonul 1956/57. Real Madrid a cîștigat campionatul Spaniei cu 5 puncte avans față de Sevilla și Barcelona. De asemenea, echipa lui Di Stefano a cucerit a doua ediție a «Cupei campionilor europeni», după ce învinsese în finală, pe stadionul Bernabeu, în fața a 130.000 de spectatori entuziaști, pe Fiorentina, al cărei atac era condus de faimosul extrem brazilian Julinho. În sfîrșit, Real Madrid a cucerit «Cupa Latină» în fața publicului său, învingînd rînd pe rînd Milan și Benfica.

Steaua lui Di Stefano urca spre zenit...

(Urmare în numărul viitor)

SPARTACHIADA DE IARNĂ

IZVOR DE PERFORMERI

...Închid ochii şi pun degetul pe hartă, aşa, la întîmplare. Îi deschid: Tîrgovişte. Mă bucur: «Ruinurile» cetăţii lui Mircea cel Bătrîn, Turnul Chindiei, mănăstirea Dealul a lui Radu Vodă, cu capul lui Mihai Viteazu...

...Fuga la gară! Cumpăr biletul. Fuga la tren! Îmi ocup locul în compartiment. Mai este un minut. Mai e o secundă. Privesc pe geam, în jos. Trenul pleacă, dar parcă stă pe loc, şi roţile învîrtesc sub ele Pămîntul. Impresia aceasta durează pînă la Tîrgovişte.

Cobor şi grăbesc din ce în ce. Ajung. La consiliul raional al U.C.F.S. Intru. Lume multă.

Îmi atrage atenţia un bărbat brunet, voinic, de vreo treizeci şi ceva de ani. Mă apropii de el. Mă tem însă de o confuzie şi-i spun:

— Nu vă cunosc!

— Mă numesc Azizi Seidamet.

— Ba vă cunosc! Sînteţi din raionul Medgidia şi aţi fost ani de-a rîndul campion de kureş...

— ...Pînă în '951, cînd am plecat militar, la Oradea. M-am despărţit de lupta tătărască, dar am făcut cunoştinţă cu luptele greco-romane şi cu luptele libere. Cel mai mult m-au atras «liberele». Ai voie să pui piedică adversarului, ca şi la kureş...

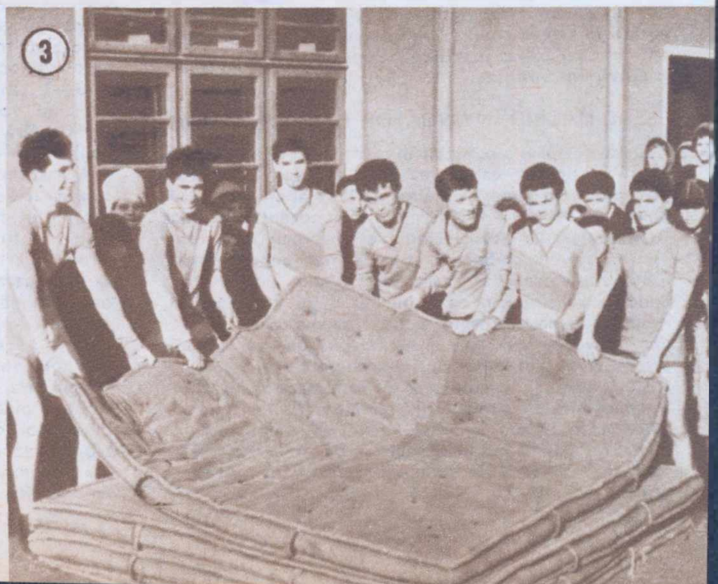
...După terminarea stagiului militar dobrogeanul se înapoiază la... vatră. Aici, la Medgidia, Seidamet creează o secţie de lupte, împreună cu bătrînul Omer, fostul său antrenor de kureş. Spartachiadele furnizează «materia primă», iar pe foile de arbitraj sînt tot mai des consemnate victoriile luptătorilor de la I.M.U. Medgidia: Florescu, Tudorache, Frăţilă, Moşescu, Omer Nermin, Seitomer, Reuf, Ene Florian. Pentru strădaniile şi priceperea sa, Azizi Seidamet primeşte în 1957 insigna «Pentru merite sportive»...

...În 1959 Seidamet părăseşte Medgidia şi se mută cu serviciul la Oneşti. Fiecare concurs organizat în cadrul Spartachiadelor este şi aici un prilej pentru Seidamet ca să descopere talente şi să le atragă pe făgaşul practicării luptelor în mod organizat. În secţia de lupte pe care o creează la Oneşti se afirmă numeroşi luptători: Celestin Rădulescu, Florea Eftimie etc. etc...

...În 1962 Seidamet părăseşte Oneştiul şi se mută cu serviciul la Tîrgovişte. Şi aici Seidamet subscrie tot timpul său liber sportului. Îi convinge pe tovarăşii de muncă de la

1. Cei doi fraţi Pătraşcu. Constantin se află la parter, iar Teodor îi pregăteşte un rebur.
2. Prima demonstraţie din 1965 (în comuna Măneşti) făcută de secţia de lupte Metalul Tîrgovişte. Iată-i pe sportivi făcîndu-şi încălzirea.
3. Urmează transportul saltelelor în sala căminului cultural din Măneşti. De la stînga spre dreapta (în ordinea categoriilor): Gheorghe Popescu, Gheorghe Canache, Ion Marcu, Nicolae Veringioiu, Florea Eftimie, Teodor Pătraşcu, Constantin Pătraşcu şi instructorul Azizi Seidamet.

uzina de utilaj petrolier să «redacteze» actul de naştere al primei secţii de lupte din Tîrgovişte...

— Secţia de lupte a asociaţiei Metalul Tîrgovişte numără 41 de sportivi legitimaţi. Dintre ei, 24 sînt juniori — elevi ai şcolii profesionale din localitate. Marea lor majoritate a optat pentru luptele libere care, datorită plusului de spectaculozitate, vor depăşi ca interes, cît de curînd, luptele greco-romane.

— Cine v-a dat cel mai mult ajutor în depistarea elementelor talentate?

— Spartachiadele! Pînă în 1962 nicăieri în raionul Tîrgovişte nu erau cunoscute luptele. În 1963, adică după un an de activitate organizată, Teodor Pătraşcu a cucerit titlul de campion republican de juniori la libere şi pe cel de vicecampion la greco-romane. Anul trecut el a reeditat victoria la libere, iar la turneul de la Split (Iugoslavia) a cucerit prima sa victorie internaţională. Al doilea element talentat, descoperit în cadrul Spartachiadelor, este Constantin Pătraşcu, fratele mai mic al lui Teodor. În 1964, cînd nu împlinise 16 ani, Constantin a cucerit două titluri de campion republican: şi la greco-romane, şi la libere, la categoria de 52 de kilograme. În prezent, Constantin face parte din lotul republican de juniori.

...Echipa de lupte libere a asociaţiei Metalul Tîrgovişte, antrenată de... instructorul voluntar Azizi Seidamet, activează în campionatul republican al categoriei B, seria Sud.

— Care este ţelul luptătorilor metalurgişti din Tîrgovişte pentru acest an?

— Unul singur: promovarea în prima categorie. Pentru aceasta va trebui să nu lăsăm nici un rod al Spartachiadei de iarnă să se irosească, va trebui să organizăm în satele şi comunele din raionul nostru cît mai multe demonstraţii. Anul trecut, luptătorii noştri au evoluat în peste 20 de localităţi, iar rezultatul a fost descoperirea şi atragerea în practicarea luptelor a numeroşi tineri, printre care Virgil Ene (Teiş), Aurel Nedelcu (Nucet), Gheorghe Bănică (Teiş) şi Gheorghe Rogoz (Fieni)...

...Aşadar, acest instructor voluntar din Tîrgovişte, căruia în 1964 i s-a înmînat a doua insignă «Pentru merite sportive», este într-adevăr unul din milioanele care au dobîndit convingerea că Spartachiada se numără printre cei mai mari şi mai de seamă «furnizori» ai sportului de performanţă...

...Din nou la gară, din nou în tren. Sînt curios unde, închizînd ochii, voi pune degetul pe hartă rîndul viitor?

HORIA CRISTEA

4. Sub tribuna de beton a stadionului din Tîrgovişte, în sala de lupte. Iată un aspect din timpul desfăşurării întrecerilor de trîntă din cadrul Spartachiadei de iarnă.

5. Spartachiada de iarnă la şcoala profesională petrolchimie din Tîrgovişte. Întrecerile de şah...

6. Anul acesta a fost dată în folosinţă prima popicărie acoperită, cu două piste, din Tîrgovişte. Ea aparţine asociaţiei sportive Metalul şi a fost construită prin prestarea a peste 6 000 de ore de muncă patriotică. Instantaneul a fost luat în timpul întrecerilor de popice din cadrul Spartachiadei de iarnă.

Cei 150 de pitici

Au crescut sub ochii noștri. Au crescut atît cît să-i bagi mai bine în seamă. Și cît se fălesc... Cu coșcogeamitea mănuși în mîini, mînuind crose mai înalte decît ei înșiși cu bonetă și cu moț cu tot, încotoșmănați după ritualul celor mari, copiii de ieri pozează acum în postura de hocheiști. Și încă ce hocheiști?! Înverșunați, nevoie mare!

I-am urmărit în jocurile campionatului orășenesc de juniori și i-am văzut și la antrenamente. Cu crosele în mîini, aleargă pe gheață ca iepurii. Dar cu folos. Fac combinații, driblează, șutează, de mai mare dragul. Fodorea, Trifu și Minciună, de la S.S.E. 2, visează de pe acum să înlocuiască, o dată și o dată, în reprezentativa țării, valoroasa linie Szabo I–Ferenczi–Szabo II (deocamdată mai au însă de învățat). Păduraru, de la Steaua, este un șuter care, cu puțin efort de imaginație, ni-l amintește pe Varga. În jocurile campionatului orășenesc Rociu, Rusu și Gruia — de la Olimpia — au primit deseori aplauze pentru frumoasele lor combinații. Zîncă III și Ruxandriu, jucători de la Constructorul II, sînt pe punctul de a fi promovați în prima garnitură, iar dinamovistul Huțan așteaptă cu sufletul la gură să mai crească puțin pentru a trece din atenția actualului lui antrenor, Gabriel Cosma, în aceea a lui Mihai Flamaropol, de la echipa celor mari.

Deocamdată, în București, schimbul de mîine al hocheiștilor noștri fruntași (care însumează peste 150 de tineri) învață sîrguincios la școala patinoarului artificial «23 August». Campionatul orășenesc a fost primul examen. Vor mai veni și altele. Îi urmărim evoluția cu încredere și mai ales cu speranța că toți acești tineri vor reuși să ne aducă mai multe satisfacții decît mai marii lor. Au și condiții de lucru mai bune, un material didactic mai bogat și, mai ales, multă, foarte multă ambiție.

Alăturat vă prezentăm cîteva imagini de la antrenamentul juniorilor, sau, mai precis, al piticilor hocheiști de la clubul Dinamo.

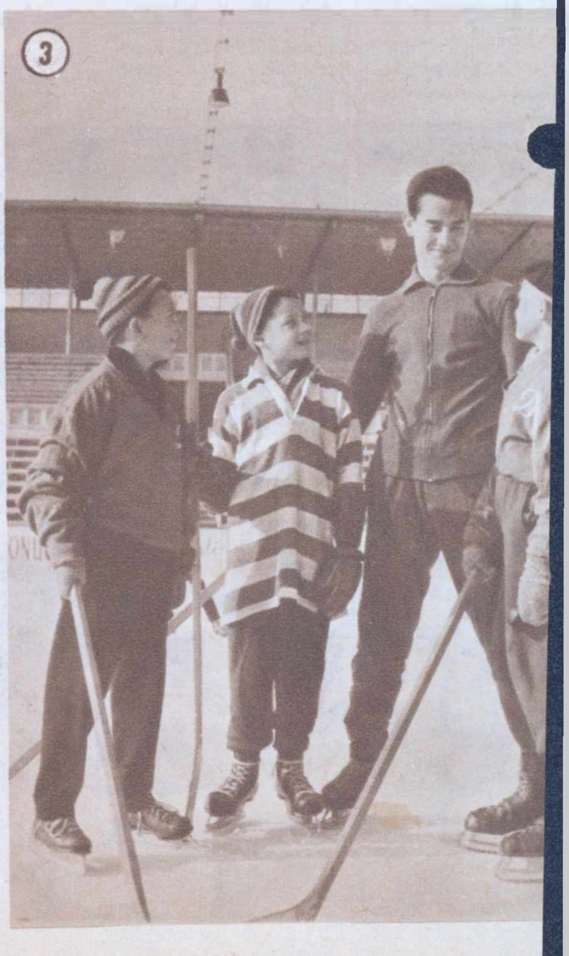
Text și foto: **G. ȘTEFĂNESCU**

ÎN FOTOGRAFII:

1. Cine spune că nu poate fi exercitată funcția de arbitru cumulată cu aceea de antrenor, să ceară și părerea lui Gabriel Cosma, antrenorul hocheiștilor «pitici» de la Dinamo.

2. O luptă înverșunată, cu faze palpitante de joc îți oferă cei mici, chiar și în partidele lor de antrenament.

3. Schimb de experiență între Bașa, reprezentant al formației celor «mari» de la clubul Dinamo și o... delegație (Marian Costea, Costel Spătaru și Nicanor Teculescu) a echipei de pitici.

DE LA CORESPONDENȚII NOȘTRI

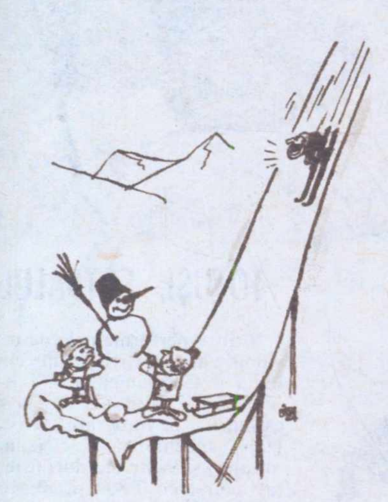
① ②

ELEVI PE SCHIURI

Cei mai buni elevi ai Școlii sportive de elevi din Cluj și-au petrecut o parte din vacanța de iarnă în frumoasa stațiune Borșa din Maramureș. Ei au schiat în valea Gura Fîntînii, au făcut vesele excursii pe Prislop, Puzdrele și în alte puncte turistice din apropierea Borșei.

În fotografii: 1) Raportul de dimineață. 2) Înapoierea la cabană. Hoinăreala pe schiuri este întreruptă pentru masa de prînz.

PETRE NAGY
— Cluj —

FĂRĂ CUVINTE

CONSTANTIN CIOSU
– Bacău –

Profesoara

Absolventa Școlii medii tehnice de cultură fizică din Brașov, profesoara Elena Tănase, a împlinit recent 12 ani de cînd lucrează efectiv în domeniul pedagogic. Fostă jucătoare de handbal la Tractorul (în 1949 a făcut parte din echipa care a cîștigat Cupa R.P.R.) predă elevilor educația fizică din anul 1952.

Iubindu-și cu pasiune meseria pe care și-a ales-o, profesoara Elena Tănase reprezintă un exemplu pentru toate cadrele didactice care muncesc în domeniul educației fizice.

C. GRUIA
— Brașov —

AMINTIRI DIN VACANȚĂ

Prima zi a vacanței de iarnă petrecută la Predeal de către elevele Școlii medii nr. 4 cu program special de educație fizică din Timișoara a început cu o aprigă luptă cu bulgări de zăpadă. Protagonistele acestei… bătălii au fost jucătoarele de handbal, care activează în prima categorie a țării. Un martor ocular susține că mai toate proiectilele mergeau la țintă, ca niște lovituri… de la 7 metri.

N. TOKACEK
— București —

POȘTA REDACȚIEI

AUREL IONESCU — Pitești. Dacă o echipă de fotbal «are voie» să cîștige și «Cupa» și campionatul? Sigur că da, numai că lucrul acesta este destul de dificil. Și totuși se întîmplă. Rar, dar se întîmplă. Iată cîteva exemple din fotbalul nostru. Ediția 1935/36 Ripensia și 1947/48 U.T.A. au reușit dubla victorie. Steaua a cîștigat de două ori consecutiv și Cupa și campionatul în 1951 și 1952. Performanța a fost realizată anul trecut și de către Dinamo București. Desigur dorim un succes asemănător și… fotbaliștilor din Pitești.

DAN GRIGORE — Piatra Neamț. Colegul dv. are dreptate. În box există și categorii mai mici decît categoria muscă. Este vorba însă de categorii în care se încadrează numai meciurile dintre juniori. Iată-le, în ordine descrescîndă: hîrtie (45—48 kg), minimă (42—45 kg) și aer (sub 42 kg).

ION DĂSCĂLIUC — Botoșani. 1) Să rămînă între noi. Ultimul record mondial (1,91 m) al Iolandei Balaș a fost realizat la 16 iulie 1961, la Sofia. La Jocurile Olimpice de la Tokio, sărind peste ștacheta ridicată la 1,90 m, Ioli a stabilit deci un nou record olimpic, nu mondial cum credeați dv. 2) Echipa de fotbal a Italiei nu a participat la J.O. de la Tokio.

VASILE DĂNUȚIU — București. Înotătorul francez Alain Gotvalles are 24 de ani. El a debutat în 1959, cînd a devenit și campion de juniori al Franței în proba de 100 m liber. În 1962, la Leipzig, a urcat pe podiumul învingătorilor după cursa de 100 m din cadrul campionatului european. În 1964, la Budapesta, a stabilit un nou record mondial (52,9). La J.O. de la Tokio, în proba de 100 m liber, Gotvalles a ocupat locul patru (54,2). Nu este primul caz cînd deținătorul unui record mondial nu reușește să cucerească o medalie olimpică…

I. BARCZI — Reghin. 1) Echipa de fotbal Avîntul Reghin a jucat în categoria A în anul 1955. Cele două meciuri jucate atunci cu formația Dinamo București cîștigătoarea campionatului, s-au terminat la egalitate: 1—1 și 0—0. 2) Dumitru Ciobotaru, fostul campion de box la categoria grea, este în prezent antrenor la Dinamo Craiova.

PETRE POPESCU — București. 1) Recordmanul mondial la săritura cu prăjina, americanul Fred Hansen, este de profesie medic stomatolog. 2) Celebrul fotbalist englez Stanley Matthews a împlinit la 1 februarie 50 de ani. Veteranul fotbaliștilor englezi joacă și în prezent la Stocke City din prima divizie.

PAVEL RĂDUȚĂ — Pitești. Nu este pentru prima dată cînd craiovenii au echipă de fotbal în categoria A. În ediția 1946/47, în prima categorie a țării a figurat și F.C. Craiova. Sperăm că Știința Craiova nu va părăsi tot atît de repede lotul celor mai bune 14 echipe.

NICULAE LĂPUȘU — București. 1) Cornel Pavlovici este bucureștean. Înainte de a veni la Steaua a jucat în centrul liniei de atac a fotbaliștilor de la Jiul Petroșani. 2) Jucătorul care a executat lovitura de la 11 m nu are voie să lovească mingea revenită în teren din bară. El poate șuta din nou la poartă numai dacă mingea a fost respinsă de portar.

ION SIRBU — Timișoara Echipa de fotbal Rapid București a cîștigat anul trecut Cupa Balcanică. În ultimul meci, la București, rapidiștii au învins formația bulgară Spartak Plovdiv cu 2—0 (1—0). 2) Dinamovistul Ion Pîrcălab s-a născut în București la 5 noiembrie 1941.

PETRE VOICU — Galați. Rugbiul a fost prezent în programul a patru Olimpiade. Ultima dată, în 1924 la Paris, titlul olimpic la rugbi a fost cucerit de formația Statelor Unite. De reținut că la acest ultim turneu olimpic de rugbi au participat doar trei echipe: S.U.A., Franța și Romînia (medalie de bronz).

T. SEVER — București. 1) Campionatele mondiale de ciclism se vor desfășura anul acesta în localitatea St. Sebastian din Spania. Probele de velodrom vor avea loc între 2—7 septembrie, cursa contracronometru pe echipe la 9 septembrie și probele de fond la 11 și 12 septembrie. 2) La prima ediție a J.O. moderne (Atena 1896) au avut loc întreceri numai la următoarele discipline sportive: atletism, ciclism, gimnastică, haltere, lupte, natație, scrimă, tir și tenis.

POȘTA REDACȚIEI

MAGAZIN *sportiv*

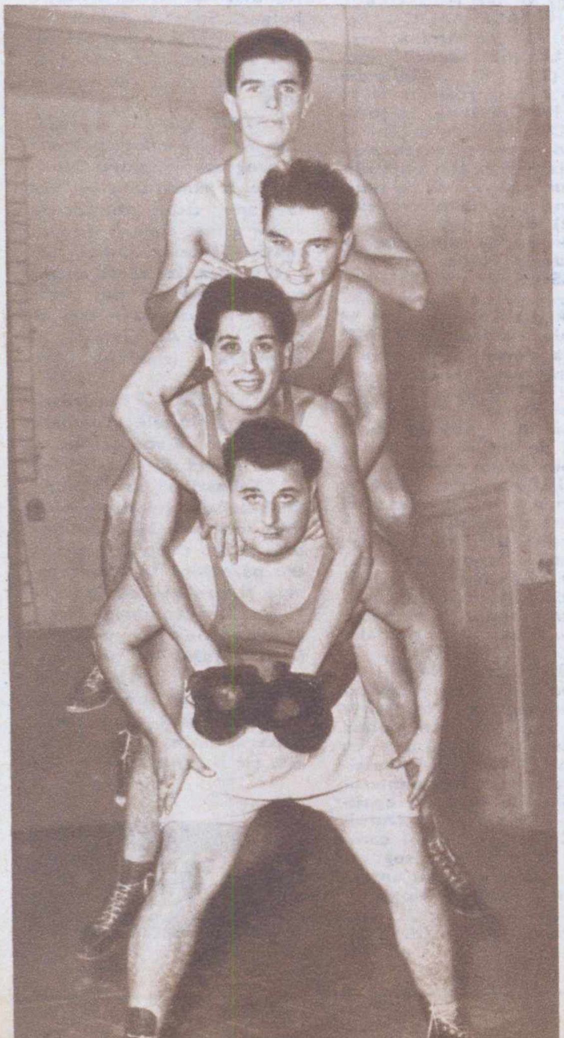

CU URMAŞUL ÎN POIANA

Deşi a abandonat activitatea competiţională de cîţiva ani, fondistul Ion Cimpoia nu scapă nici o întrecere de pe pistele din preajma Braşovului. Nu e de mirare deci că a venit şi în Poiana, cu prilejul concursului de deschidere a sezonului. Surprinzător pentru mulţi a fost însă Ion Cimpoia... III, obişnuit să se folosească de schiuri încă de pe acum. Sperăm că-şi va urma tatăl şi în performanţă, nu numai în pasiune!

NUMAI FORŢĂ?

Trebuie să recunoaştem că Petre Zeca, «greul» boxerilor de la Progresul Brăila, are suficientă forţă. El îi poate ţine cu uşurinţă în spate pe coechipierii săi Roman Dinu, Adolf Zaibăl şi Grigore Enache (de sus în jos). Nu ne putem abţine, însă, de a face şi o observaţie: cam prea puţine meciuri cîştigate pentru atîta forţă!...

175-4-21!

Din 1956, cînd a debutat în ring, şi pînă acum, boxerul polonez Jerzy Kulej, campion olimpic la Tokio, a susţinut 200 de întîlniri: a pierdut 21 şi a terminat la egalitate 4! Evident, celelalte 175 au fost victorii. Se pare însă că se gîndeşte de pe acum la... schimbul de mîine al familiei: fotografia ne arată primul... antrenament la mănuşi cu Kulej-junior!

TOTUŞI, FOTBALUL...

Printre performanţele de mare valoare ale sportivilor din echipa unită a Germaniei la J.O. s-au numărat şi medaliile de la decatlon, — în fotografia noastră: Hans Joachim Walde (stînga) «bronz» şi Willy Holdorf (dreapta) «aur», cu 7 809 şi, respectiv 7 887 puncte. Revenirea în actualitate a decatloniştilor germani se datoreşte însă de data aceasta... fotbalului: campionul olimpic Holdorf a anunţat că a hotărît să devină antrenor de fotbal. Ca atare, el e practic pierdut pentru viitoarele competiţii atletice.

DE DEPARTE...

Din însorita Californie, o ilustrată pe adresa noastră: antrenorul de baschet Vasile Popescu, care a fost în Statele Unite timp de trei luni în schimb de experienţă cu cei mai buni specialişti din patria baschetului, ne-a trimis, înainte de reîntoarcerea spre ţară, cuvinte de salut şi fotografia sălii de sport *«Memorial Sport Arena»* (25 000 de locuri), în care a văzut cel mai tare turneu de baschet din cariera sa. Şi nu e puţin lucru...

PREMIUL „PORTOCALEI"

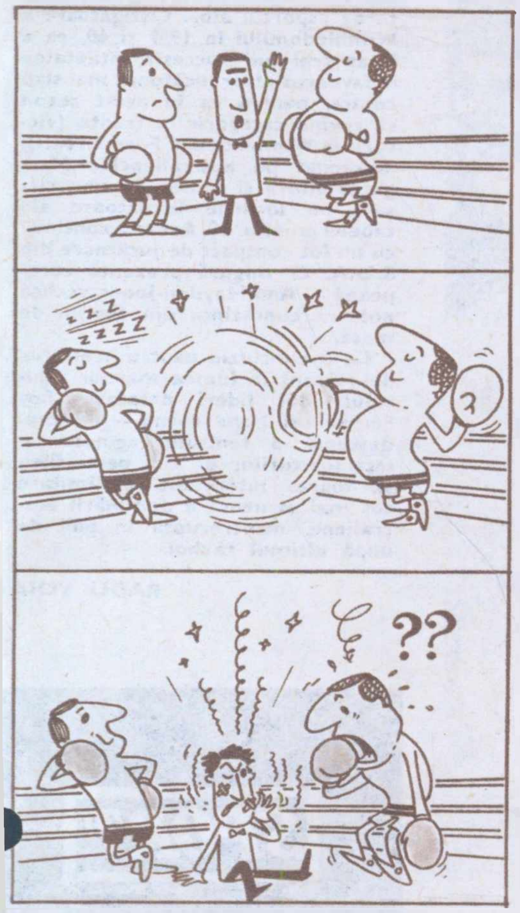
Ca în fiecare an, ziariştii sportivi din Franţa s-au reunit pe Coasta de Azur pentru a decerna tradiţionalul premiu «Orange», celor mai merituoşi (nu neapărat celor mai buni...) dintre aşii pedalei francezi şi străini. Laureaţii... coşului pe care-l vedeţi au fost olandezul Jan Janssen (stînga) dintre străini şi Georges Groussard (dreapta) dintre francezi.

Foto: A.F.P.

La antipozi

Se vede treaba că pentru Charles Anton (în fotografie) soarele verii australiene a fost destul de... fierbinte, dacă ne luăm după ţinuta în care practică schiul şi în care, cu relativ puţine retuşuri, ar putea tot atît de bine să practice... înotul. Imaginea a fost înregistrată cu prilejul probei de slalom a Anului Nou, disputată în Munţii Snowy («Înzăpeziţii») din Australia de Sud-Est, al căror nume semnalează existenţa zăpezilor chiar în miezul verii australe.

Fără cuvinte

Desen de

SIMION ALEXANDRESCU — Bucureşti

FĂRĂ CUVINTE

Desen de

FL. LAZĂR — Bucureşti

PREGĂTIRI, PREGĂTIRI...

Unul dintre numeroşii sportivi care au cîştigat titlul olimpic fără să fi fost... prevăzuţi este şi ciclistul Jiri Daler, cel mai bun pistard din Cehoslovacia, care a cucerit medalia de aur la urmărire individuală. Iată-l, alături de antrenorul său Lubomir Puklicky (dreapta), în timp ce profită de una din zilele mai blînde ale iernii, pentru a se antrena în vederea sezonului 1965. Are un prestigiu de apărat şi, eventual, un titlu (mondial...) de cucerit!

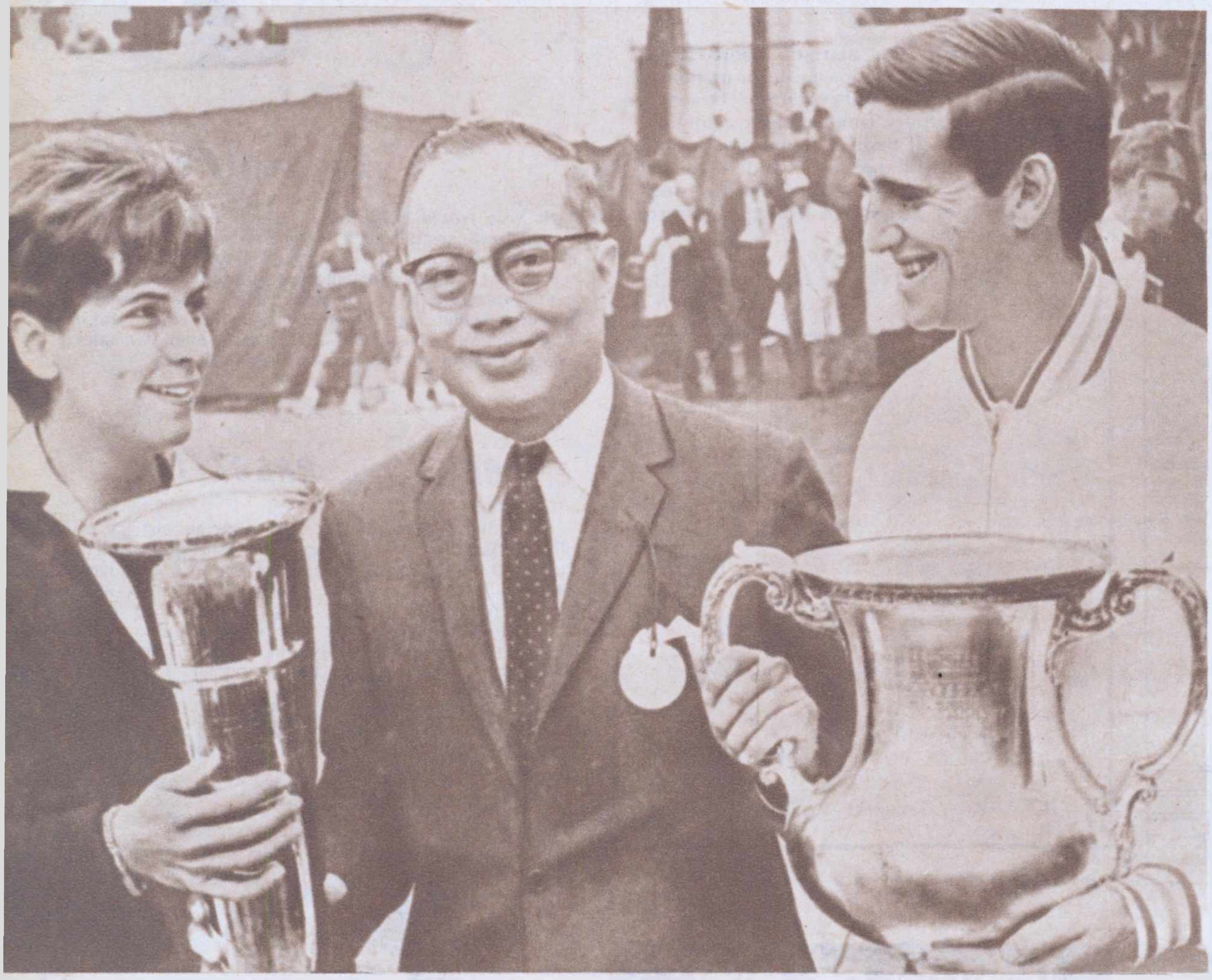
Înainte de start

Binecunoscuţii ciclişti profesionişti Raphael Geminiani (stînga), retras din activitatea competiţională, şi Jacques Anquetil au format un echipaj... automobilistic în raliul Monte-Carlo din acest an. Strîngerea de mînă... publicitară a campionilor pe două roţi (în fotografie) n-a rezolvat însă decît problema omogenităţii, pentru că în clasamentul final — deşi le reveneau cîte... două roţi — n-au ocupat locurile cu care se obişnuiseră în sezonul ciclist.

TENIS '64

Un tur de orizont în lumea aşilor rachetei

La încheierea campionatelor de la Forest Hills, cei doi învingători — Maria Bueno şi Roy Emerson — primesc cupele din mîna secretarului general al O.N.U., U Thant.

Citîndu-l pe Edward C. Potter, cunoscutul specialist american al tenisului, vom conveni într-adevăr că «...de 22 de ani, de cînd se alcătuieşte clasamentul anual al celor mai buni tenismani din lume, niciodată superioritatea unui singur jucător n-a ieşit mai clar în evidenţă ca de această dată». Jucătorul la care se referă aceste cuvinte este, bineînţeles, australianul Roy Emerson. El se află în fruntea listei «primilor 10», în toate clasamentele alcătuite la sfîrşitul lui 1964. Ne vom opri asupra aceluia publicat de «World Tennis», revista de peste ocean care se bucură de o deosebită priză în lumea «sportului alb». Aici, Emerson este urmat în ordine de Chuck Mc Kinley (S.U.A.), pe care l-a învins de două ori, Santana (Spania), asupra căruia are patru victorii, Osuna (Mexic) şi Stolle (Australia), învinşi de cîte două ori şi apoi Ralston (S.U.A.), Bungert (R.F. Germană), Pietrangeli (Italia), Lundquist (Suedia) şi Darmon (Franţa), toţi înfrînţi cîte o dată de tenismanul nr. 1. În întregul sezon 1964, Roy Emerson a înregistrat doar patru înfrîngeri, dintre care fără importanţă sînt cele suferite la americanii Edlefesen, Holmberg şi Frohling, iar una singură notabilă — eliminarea sa din sferturile de finală de la Roland Garros, performerul fiind vechiul specialist al terenurilor cu zgură, Nicola Pietrangeli. Şi — notaţi bine — Roy a jucat în nu mai puţin de 30 de turnee, mari şi mici, pe cont propriu sau în rîndurile echipei Australiei. Impresionant!

Au existat în istoria tenisului cazuri cînd un jucător a reuşit să facă «marele slem» (termenul este adaptat aici pentru a desemna suita celor mai mari concursuri ale sezonului: campionatele Australiei, Roland Garros, Wimbledon şi Forest Hills). Unii adaugă şi finala «Cupei Davis», din care de obicei nu lipsesc pretendenţii cei mai autorizaţi la supremaţie. Ultimul «mare slem» aparţine lui Rod Laver, care în 1962 a cules toţi laurii marilor turnee. Ceea ce Emerson n-a reuşit. «Accidentul» de la Roland Garros îl costă această ultimă satisfacţie. Şi totuşi, repetăm, nici Laver nu-şi făurise o asemenea aureolă de invincibilitate ca în acest an compatriotul său, simpaticul «Emo».

Finala, marea finală, a fost incontestabil ciocnirea Emerson–Mc Kinley din ultimul joc pentru «Cupa Davis», ediţia 1964. Cleveland (Ohio, S.U.A.), 28 septembrie... Echipele Australiei şi Statelor Unite erau la egalitate, după meciuri epuizante: 2—2. De «Emo» se legau speranţele australienilor pentru recucerirea trofeului mult invidiat, de «Chuck» cele ale americanilor. Rezultatul n-a lăsat nici un dubiu. Emerson a cîştigat în patru seturi: 3—6, 6—2, 6—4, 6—4. Aproape tot atît de clar cum îl întrecuse pe compatriotul său Fred Stolle în finalele de la Wimbledon şi Forest Hills. (În paranteză, mai adăugăm că el n-a pierdut nici un meci de simplu de cînd joacă în «Cupa Davis»).

Prin ce îşi domină adversarii Emerson? Acest jucător care nu mai este atît de tînăr (28 ani) îmbină în mod fericit calităţile tenisului în forţă (reprezentant de seamă: Neale Fraser) cu cele cerute de jocul tactic, tenisul «gîndit», specific mai mult europenilor. Este poate prototipul cel mai reuşit al variantei de «ultimă oră» a tenisului modern. Deci, nu numai servicii-bombă, atacuri cu orice preţ la fileu, ci şi lovituri plasate, pregătirea mingilor decisive prin subtilităţi tactice.

Cam aşa ar fi — creionat foarte succint — portretul acestui mare campion, care este poate şi ultimul dintr-o pleiadă remarcabilă de tenismani australieni, majoritatea trecuţi azi în rîndurile profesioniştilor. Cine îi va succeda lui Roy Emerson, «ultimul mohican»?... Talente de prima mărime nu se întrezăresc încă pe terenurile cu gazon ale celui de al şaselea continent. Poate doar John Newcombe, revelaţia de acum doi ani a turneelor de la antipozi. Dar «era australiană» în tenis, anunţată încă dinainte de război prin Crawford şi Quist, continuată apoi strălucit de Sedgman, Rosewall, Hoad, Cooper, Laver şi în fine Emerson, pare a lăsa locul unei epoci în care şi alte ţări — S.U.A. în primul rînd, bineînţeles — aspiră la locurile fruntaşe în tenis.

O dovadă în acest sens ne-o dă şi celălalt clasament pe 1964, acela al tenisului feminin. Aici, locul întîi revine braziliencei Maria Ester Bueno, care marchează una din cele mai spectaculoase reveniri cunoscute de «sportul alb». Cîştigătoare a Wimbledonului în 1959 şi 60, ea a lăsat trei ani succesiv întîietatea în favoarea altor jucătoare mai slab cotate, pentru ca în acest sezon să revină categoric în frunte (victorii la Wimbledon şi Forest Hills), dominînd pe australiencele Margaret Smith şi Lesley Turner, clasate pe locurile următoare ale tabelei primelor 10. Aceasta continuă cu un lot compact de jucătoare din S.U.A. O singură prezenţă europeană — Ann Haydon-Jones, vechea noastră cunoştinţă din tenisul de masă.

Ca o concluzie pentru acest tur de orizont în lumea marilor tenisului: doi lideri detaşaţi — Roy Emerson şi Maria Bueno — o recrudescenţă a tenisului «gîndit» în faţa loviturilor de tun peste fileu şi, foarte interesant, o limitare tot mai evidentă a dominării australiene, neîntreruptă în anii de după ultimul război.

RADU VOIA

SPORT

Redacţia şi administraţia: str. Vasile Conta nr. 16, raionul 30 Decembrie – Bucureşti. Telefoane: 11.91.13 şi 11.10.05. Abonamentele se fac la toate oficiile poştale din ţară, iar în întreprinderi şi instituţii prin difuzorii voluntari. Costul abonamentului: 3 luni – 15 lei; 6 luni – 30 de lei; 1 an – 60 de lei.

Prezentarea grafică: M. PATRICHI. Tehnoredactor: N. BĂRBĂUŢEAN. Corector: Gh. Ranetti.

Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii

43.806 Lei 2,50

PRERAS electric

este o loțiune hidroalco-
olică care se folosește
nainte de bărbieritul cu
paratul electric.

Loțiunea **PRE-RAS ELECTRIC** are următoarele caracteristici: ușor astringentă datorită acidului lactic conținut în rețetă; bactericidă și antiseptică; acțiune emolientă asupra pielii.

Pentru a ajuta la regenerarea epidermei lezate eventual în timpul rasului, loțiunea conține, ca substanțe active, alantoină și azulenă.

CI
CMC

SPORT

«Serios, concentrat și conștiincios ca întotdeauna, aidoma unui... hidrometronom, Igorov lucrează în laboratorul său de la bac...»

Foto: PAUL ROMOȘAN

(CITIȚI ÎN PAG. 4 REPORTAJUL «DORINȚE ALCHIMISTE»)